

forurettede ved lovovertrædelsen, må der antages at være et særligt behov for, at afgørelsen om tilbageholdelse af brevet kan prøves ved domstolene. Endvidere giver det ifølge kriminalforsorgen ikke i praksis anledning til vanskelighed at udskille de tilfælde, hvor breve tilbageholdes af hensyn til beskyttelse af den forurettede ved lovovertrædelsen. Disse medlemmer finder på den baggrund i lighed med arbejdsgruppen, at afgørelser, hvorved der af hensyn til den forurettede ved lovovertrædelsen gøres indgreb i den indsatte ret til at afsende breve, bør omfattes af den udvidede adgang til domstolsprøvelse.

Afgørelser om forbud mod offentliggørelse af bestemte artikler i de indsatte blade og indskrænkning i den indsatte ret til kontakt til medierne må også anses for væsentlige indgreb. I de tilfælde, hvor indgrebet kan begrundes med ordens- eller sikkerhedsmæssige hensyn, må den indsatte dog påregne, at der kan gøres indgreb i retten til at udgive blade og kontakte medierne.

Ifølge kriminalforsorgen er hovedparten af de afgørelser, der i dag træffes om indgreb i retten til at udgive blade, begrundet i ordens- eller sikkerhedsmæssige hensyn. Endvidere kan det i praksis være vanskeligt at udskille de tilfælde, hvor afgørelsen beror på andre end ordens- eller sikkerhedsmæssige hensyn. Desuden er afgørelser om forbud mod offentliggørelse af bestemte artikler i de indsatte blade ikke omfattet af arbejdsgruppens forslag om en udvidet adgang til domstolsprøvelse. På den baggrund finder de ovennævnte fire medlemmer, at der ikke er tilstrækkeligt grundlag for at foreslå disse afgørelser omfattet af den udvidede klageordning. Der vil fortsat være mulighed for at klage til Folketingets Ombudsmand.

Ifølge kriminalforsorgen er hovedparten af de afgørelser, der i dag træffes om indgreb i den indsatte kontakt til medierne, begrundet med hensynet til retsfølelsen. Dette forhold giver efter de ovennævnte fire rådsmedlemmers opfattelse ikke i sig selv tilstrækkeligt grundlag for, at forslaget om udvidet adgang til domstolsprøvelse også bør omfatte afgørelser af denne type. Som det fremgår af § 59, stk. 2, i rådets lovudkast, jf. pkt. 5.7.6.2. ovenfor, kræver bestemmelsen, at der foreligger kvalificerede omstændigheder, for at kriminalforsorgen af hensyn til retsfølelsen kan gøre indgreb i den indsatte ret til kontakt til medierne. Bestemmelsens anvendelsesområde er således indskrænket til de særlige tilfælde, hvor formålet med begrænsningen er at modvirke en åbenbar krænkelse af retsfølelsen. Endvidere er der fortsat adgang til at klage til Folketingets Ombudsmand, når afgørelser af denne type ikke medtages i forslaget om en udvidet

adgang til domstolsprøvelse. Afgørelser om begrænsning i den indsatte ret til kontakt til medierne er i øvrigt heller ikke omfattet af arbejdsgruppens forslag om en udvidet adgang til domstolsprøvelse. De fire medlemmer finder på den baggrund, at der ikke er tilstrækkeligt grundlag for at foreslå disse afgørelser omfattet af den udvidede klageordning.

De fire medlemmer er opmærksomme på, at afgørelser om nægtelse og tilbagekaldelse af tilladelse til udgang ofte opfattes som indgribende af indsatte. Heroverfor kan imidlertid anføres, at afgørelser om nægtelse og tilbagekaldelse af tilladelse til udgang ikke retter sig mod længden af frihedsberøvelsen. Endvidere har sådanne afgørelser ikke lighed med straffesager i samme omfang som f.eks. afgørelser om disciplinærstraf og konfiskation. Hertil kommer, at der i afgørelser om udgang indgår en skønmæssig vurdering bl.a. af risikoen for misbrug af udgangstilladelsen, og at domstolene derfor må forventes at udvise tilbageholdenhed ved efterprøvelsen af skønsudøvelsen i det enkelte tilfælde. Endelig vil der også på dette område fortsat være adgang til at klage til Folketingets Ombudsmand. På den baggrund er der efter disse medlemmers opfattelse heller ikke på dette område tilstrækkeligt grundlag for at foreslå regler, der giver udvidet adgang til domstolsprøvelse.

Et mindretal i arbejdsgruppen gik ind for, at afgørelser om nægtelse af tilladelse til at have sit barn under 3 år hos sig i afsoningsinstitutionen bør omfattes af den udvidede klageordning, jf. 1989-betænkningen, s. 621-622. Mindretallet lagde i den forbindelse vægt på, at en sådan afgørelse kan få store og langtrækkende konsekvenser for både den indsatte og barnet. Endvidere har domstolene en betydelig erfaring i behandlingen af sager om forældremyndighed, og domstolene må derfor antages at være bedre egnet end kriminalforsorgen til at foretage en helhedsvurdering af, hvad der er bedst for barnet.

Som det fremgår af bemærkningerne til § 54 i rådets lovudkast, jf. pkt. 5.7.2.2. ovenfor, kan rådet tiltræde, at man i straffuldbyrdelsesloven viderefører den nuværende mulighed for at have små børn hos sig under afsoningen. Rådet finder imidlertid ikke, at det skal påhvile kriminalforsorgens institutioner at tage stilling til, om det er bedst for barnet at opholde sig hos den indsatte i institutionen. Vurderingen af, om dette er stemmende med barnets tarv, bør påhvile de sociale myndigheder, der i modsat fald vil kunne træffe bestemmelse om anden anbringelse, eventuelt tvangsmæssigt, efter de i den sociale lovgivning gældende regler. For disse tilfælde er der endvidere fastsat særlige regler om domstolsprøvelse. Rådet foreslår